

skabet for at søge tilvejebragt en retfærdig Ensartethed saavel i Udførelse som i de nødvendige Midlers Tilvejebringelse“. Jeg vil sige, at hidtil, saa længe der kun var Spørgsmaal om Landbruget, er der ikke blevet talt om Ensartethed i Tilvejebringelse af Midlerne. Men nu gælder det Købstæderne, og jeg finder det ogsaa rimeligt, at der gøres noget i den Retning, og jeg indrømmer, at Brændselsspørgsmaalet er af stor Betydning. Kommunalbestyrelser saavel i Byerne som paa Landet maa drage Omsorg for, at ingen fryser og ingen sulter, men som det allerede er sagt af en foregaaende Taler, er man, naar den nuværende Dyrtdislov benyttes paa rette Maade, i Stand til at afhjælpe de Mangler, der i saa Henseende er til Stede. Jeg mener, at det Maksimumsbeløb af 15 Kr. pr. Indbygger, som er fastsat i den nugældende Dyrtdislov, bør forhøjes, og det Udvalg, der faar med det foreliggende Lovforslag at gøre, vil nok kunne udfinde, hvilket Beløb der vil være passende som Maksimumsbeløb. Forholdene i By og paa Land er højst forskellige, men jeg finder det ret utidigt, at det drages saa stærkt frem, som det er sket under Behandlingen af dette Lovforslag. Tiderne er ikke til at trække Skel.

Jeg kan godt forstaa, at det ærede Medlem fra Silkeborg (Jacob Christensen) var særdeles glad ved, at den højtærede Indenrigsminister har stillet sig saa velvilligt overfor Købstadforeningens Resolution. Jeg vilde have været glad ved, om Indenrigsministeren i nogen Maade havde stillet sig forstaaende ogsaa overfor Sogneraadforeningernes Svarskrivelse. Det har han nu ikke fundet Anledning til, og det forekommer mig, at den højtærede Minister derved paa et tidligt Stadium af Sagens Behandling har taget et noget ensidigt Standpunkt. Maaske Indenrigsministeren selv har en Følelse af, at der er noget derom, for han sagde i Gaar, at der ogsaa var Landkommuner, der har sluttet sig til Købstadforeningens Resolution. Ja, det er rigtigt nok, men det er de bymæssige Landkommuner, de Landkommuner, som er langt mere Købstad end Land. Saadanne Landkommuner har vi i Københavns Nærhed. Deres Indbyggerantal er langt større end Indbyggerantallet i mange Provinskøbstæder og deres Bebyggelse er i et og alt bymæssig. Det forunder mig noget, for jeg har noget Kendskab til Købstadforeningen, har deltaget i Møder sammen med Købstadforeningen og har ogsaa noget Kendskab til denne mindre Forening af Landkommuner med bymæssig Bebyggelse. Her er altsaa

et Felt, hvor Købstæderne og disse Landkommuner med bymæssig Bebyggelse har kunnet enes, ellers staaer de i mange Tilfælde med modsatte Meninger. Men naar Forholdene i By og Land er saa forskellige, naar de f. Eks. mange Steder ude i Landkommunerne i disse paa Petroleum fattige Tider og nu, da Petroleum er saa dyr, maa nøjes med Lyset fra en saakaldt Sparelampe eller maaske et Tællelys, vil det være uforstaaeligt for dem, om de skulde bidrage til Udgifterne til elektrisk Lys til dem, der har saadant. For vi er enige om, enten vi er fra Byen eller fra Landet, at Statskassen er os alle, der er ingen, der har Forret til den. Derfor synes jeg, at det vilde være urigtigt, om Staten skulde bidrage til Udgifterne ved Afgørelse af Brændselsspørgsmaalet og for Resten ogsaa med Hensyn til Børnebespisningen, som kun kan praktiseres i Byerne. Vi maa nemlig lægge Mærke til, hvilken Forskel der er med Hensyn til Evnen.

Den højtærede Indenrigsminister nævnedes i Gaar med Hensyn til Forholdet mellem Udgifterne ved Dyrtdisloven og den personlige Tillægsskat, at i København kunde de, der havde under 20,000 Kr. i Indtægt, blive fri for at betale Skatten. Dersom vi nu gik til yderligere Foranstaltninger og lagde endnu mere Beslag paa Statskassen, vilde maaske de, der havde 10,000 Kr. i Indtægt eller derunder, gaa fri, men de, der i en Landkommune kaldes velstillede, har ikke paa nogen Maade saa stor en Indtægt som de, der i København fritages for at betale Skat. Det er disse store Uensartetheder i Forholdet mellem By og Land, som gør, at vi maa se noget anderledes paa de Foranstaltninger, som træffes for de større Byers Vedkommende, naar alle skal deltage i Udgifterne til dem.

For øvrigt mener jeg, at vi nok kan faa noget godt ud af det foreliggende Lovforslag. Jeg finder det rigtigt at gaa til en progressiv Skala ved Udskrivningen af denne Tillægsskat, som vil blive Følgen af Dyrtdisforanstaltningerne, og jeg maa sige i Tilslutning til det ærede Medlem fra Fuglebjerg (Martin Hansen), at jeg forstaaer ikke andet end, at den nuværende Dyrtdislov kan benyttes saadan, at den virkelig kommer de vanskeligst stillede til gode i fuldt Maal, naar det er overladt til de respektive Kommunalbestyrelser selv at bestemme, i hvilket Omfang de vil anvende § 1, og i hvilket Omfang de vil anvende § 2.

Kristiansen: Det ærede Medlem fra Assens (Klaus Berntsen) sagde i sin Tale i